

16 — Zvezda, senka, drvo i stena

Zvezda izroni na horizontu i oboji obzorje crvenkastom svetlošću. Senke su se otele tami, rastežući se po vlažnom tlu.

Par šmurgova je, držeći se za pulpe, zaljubljeno posmatralo izlazak. Kada je crvenilo prekrilo njihova tela, oboje su od radosti zaroktali i prepustili se ljubavnoj igri.

— Pa majku mu, hoćeš li prozboriti više?— Upita stena dok je jedna od senki, u jutarnjoj izmaglici, polako klizila uz nju.

Nije joj odgovorila. U tišini, nastavila je da se penje na stenu, nema i dostojanstvena.

— Neverovatno, toliko rađanja i umiranja a ni jednom da razmeni koju sa nama!— Odgovori drvo, visoko i tanano, koje je senki davalo život.

— Mislim da senka sebe smatra boljom od nas!

— Stena ne misli dobro! Senka umire sa umiranjem zvezde, a budi se sa njenim rađanjem. Mi smo uvek tu, po tmmini ili svetlu! Mi smo bre stabilni!

I po prvi put, od postanka drveta, senka poskoči, neprimetno, i prozbori:

— Vas dvoje idiota moram da slušam svako jebeno jutro a sada hoćete da me uvućete u vaša lupetanja? Šta nije u redu sa vama? Prpa pred veliki pljas, a?

Od iznenađenja, stena i drvo su zanemeli, sve do sledećeg rađanja. Sutradan, pre nego senka dohvati stenu, drvo reče:

— Evo je, ide bog te!!

— Znam, osećam gaduru...

— Koji ste par drkadžija, ne mogu da verujem! — Ogłosi se senka, iznebuha.

Stena se prva povrati od šoka:

— Zašto?

— Zato što tvoje bitisanje nema nikakvu svrhu! Pogledaj se samo, stojiš u mestu mnogo rađanja, kao tvoj glupavi drugar koji barem nešto radi, vrši nekakav proces da životinje mogu disati a ti od postanka smr-diš.

— Smrdim?

— O da!

Utom se pojavi prvi šmurg, protrlja tle svojom bodljikavom njuškom, odiže zadnje noge i zapiša stenu. Samo što završi, izbací još jedan mlaz, zadovoljno zakrklja i nastavi svoj put. Drugi šmurg učini isto ali ne zapiša dodatno stenu, nego sustiže prvog i oboje se radosno uhva-tiše za pulpe.

Senka se grohotom nasmeja.

— Koja je tvoja uloga u poretku, da te maloumni šmurgovi zapiša-vaju i da...

— Dosta! Stidi se, nematerijalni tvore— Gnevno zagalami stablo i nastavi:

— A tvoja svrha? Ti si niko i ništa, ne služiš ničemu, nemaš obličje ni telo. Ti si moja senka, bez mene ne postojiš!

— Tako dakle, a? E pa slušaj sada dobro. Vas dvoje ste mamlazi kakvog svet nije video. Pod uslovom da znate šta je svet jer stojite uko-pani na jednom mestu, vidite ovo malo okoliša i ništa više.

— Pa?

— Vi bre niste svesni vremena, ovako nasađeni kao kipovi!

— Kao šta?

— Ma s kim se ja uopšte upuštam u diskusiju o metafizičkim konceptima iz perspektive poimanja vremena i njegovog uticaja na planetu. Zna li vi uopšte koje je sada otprilike doba dana??

— Doba čega?

— Doba budala!— Da je senka imala jezik, bio bi odličan trenutak da ga isplazi.

— Postoji samo tmina i svetlo i rađanje i umiranje! —Stena se umeša svečanim glasom. Nastavi:

— Sve oko nas je trajno i beskonačno. Svet stoji dok se u prah ne pretvorim i zauvek u tami budem. Onda i svet nestaje.

— Eto, glup koliko i težak. Misliš, svi mi nestajemo kada ti nestaješ a između rađanja i umiranja nema ničeg?

— Da.

— Nije ti palo na um da se samo tebi svetlo gasi, mi ostali stojimo i dalje? I šta se sada trenutno zbiva, dok vodim sa vama ovaj suvisli razgovor?

— Ne razumem.

— Odlika stena i nije da razumeju nego da budu glupe!

— Senko, prekini vređanje, nisi drug!

— Ili šta, drvo? Napravićeš da nestanem?— Senka se ponovo nasmeja.

— Ako si toliko pametna zašto se raspravljaš sa nama glupima?

— Vidi, vidi... Stena pak ima ono što se pameću zove... e pa imam razlog!

— A koji je tvoj razlog?— Drvo zašušta lišćem od znatiželje.

— Da vidim, pre nego zvezda pljasne, koliko sam pametniji od vas.

— Sada si video i možeš ponovo da učutiš.

— Jeste, da umukneš! Draža si nam mutava!

Senka opet neprimetno poskoči.

— Izvukli smo kandže, steno?

— Izvukli šta?

Nije bitno, ionako ne bi razumeli. Nego... ja sad odoh pa eto me na ponovnom rađanju. Ako ga bude!

I senka se, smejući se, odmače od drveta i stene.

Rađanja i umiranja prođoše. Senka je prelazila preko stene i ne pusti glasa.

Napokon, drvo se obrati:

— Senka se baš ućutala.

— Bolje joj je.

— Ljuta, steno?

— Nisam, ali ne trebaju nam njena trabunjanja.

— Sami smo ih tražili... nego, vide li zvezdu što se čudno nadula?

— Videh.

— Prvi put je vidim ovakvu!

— I ja, a mnogo sam dugo pod njenim svetlom!

Iznenada, na stotinu grojlova protrča kraj njih, bežeći pred nevidljivom stihijom. Jedan se zaustavi i zapiša stenu, pa nastavi. Za njima, krdo šmurgova a iznad njih jata morskih firana. Beli izmet prekri stenu, grohotni smeh senke se začu izdaleka a drvo pokuša svoj da prikrije.

Zvezda se takođe nasmeja, sve glasnije i glasnije. Zatim je štucnula, prebledela, uozbiljila se pa na kraju pukla i spržila celu planetu.